

Mn. Sebastià Rué Gené, centenari del naixement*

Lluís M. Moncunill Cirac

Paraules clau: Biografia, Cervià de les Garrigues, seminari, guerra, santuari del Lledó.

Resum: La petjada que ha deixat a la ciutat Mn. Sebastià Rué Gené és encara avui ben palpable, malgrat haver celebrat ja el centenari del seu naixement. Els actes celebrats al voltant de l'efemèride no tan sols van produir-se a Valls, sinó que pobles i ciutats d'arreu del Camp recordaren i donaren importància amb diferents actes a la figura d'aquest mossèn que destacà, entre altres aspectes, en la composició musical de Nadales. Fou així mateix responsable del Santuari del Lledó i de Casa Caritat durant 28 anys, entre els anys 1947 i 1975, i organista de l'Arxiprestal de Sant Joan durant aquests anys, i va recuperar així la tradició musical de la ciutat que es va acabar el 1936.

Abstract: A hundred years since Brother Sebastià Rué Gené's birth, the mark this man left in the town still remains. Different events have recently taken place in and around Valls to pay tribute and emphasize the Brother's figure. He was a famous Christmas carol composer as well as responsible for both the Lledó sanctuary and the Charity Home for over 28 years – from 1947 to 1975. Throughout the same period, he was the official organist at Sant Joan's archpriestal church, thus help in grec over the musical tradition in town which had been annihilated in 1936.

* Conferència pronunciada a Valls. IEV, 2 de desembre de 2016.

Família i naixement

Mn. Sebastià Rué Gené va néixer a Cervià de les Garrigues el 9 de febrer de 1916 i va morir a Valls el 29 de desembre de 1975. El seu pare és Gregori Rué Güell i la mare, Maria Gené Aldavert. És el setè de nou germans: Encarnació, Francesc, Josep, Maria, Mn. Miquel, Pere, Mn. Sebastià, Gregori i Carme. Dos dels quals moriran durant la Guerra Civil: Mn. Miquel, assassinat el 17 d'agost de 1936 i beatificat a Tarragona el 13 d'octubre de 2013; i el germà Josep, en el curs del combat bèl·lic.

El Seminari

A 12 anys, durant el curs 1928-1929, començà els estudis eclesiàstics en règim d'alumne extern al Seminari de Tarragona, amb notes excel·lents (*mertissimus bonus*). Va seguir al Seminari de Tarragona tot el cicle acadèmic propi de la carrera eclesiàstica: humanitats, filosofia i teologia.

A finals del curs acadèmic 1935-36, Mn. Rué i Mn. Ramon Muntanyola s'examinen de 1r de teologia. L'estiu d'aquest any els seminaristes de Tarragona passen les vacances al Seminari de la Seu d'Urgell.¹

Durant tots aquests anys de seminari va mantenir llaços de fonda amistat amb Mn. Muntanyola, eren amics i condeixebles. Rué, fill de Cervià, conegué d'infant Muntanyola, amb qui compartí llargues temporades, ja que l'estudiant Muntanyola hi acudia perquè hi residien els parents paterns. Prova de l'entranyable afecte i admiració que Muntanyola sentia per Mn. Rué són dues dedicatòries adreçades per ell a l'amic Mn. Rué. L'una s'expressa amb aquestes paraules: «A l'amic Sebastià Rué, sacerdot de preu i company de joventut. Amb tota la flama i amb tota la joia.» L'altra diu: «A l'amic Mn. Sebastià Rué, artista del pentagrama i dels ideals eterns.»²

D'aquesta complicitat amical en dona una referència Mn. Rué quan parla de les festes nadalenques de 1934. Explica:

Arribats a Cervià ell i jo per les vacances de Nadal, el rector Mn. Josep Miró ens crida i ens diu: per tal festa no tinc programa, prepareu-ne un vosaltres. Mans a l'obra: amb versos de Josep M. de Sagarra, de Verdaguer i propis s'anaren forjant unes escenes nadalenques, una mena de Pastorets; i jo hi vaig posar la música, en part meua, i en part d'altres autors. I així confeccionàrem un programa que va tenir un gran èxit local.³

És indubtable que a Mn. Rué, a Mn. Muntanyola i també al P. Jordi Bou, monjo de Poblet, traspassat el 23 de novembre proppassat, els unia una forta amistat per raó d'una ascendència pàtria comuna, Cervià de les Garrigues i l'Espluga de Francolí, i també per la compartida dedicació de tots tres a la música i a la poesia.

¹ FORT I COGUL, Eufemià. *Ramon Muntanyola. Testimoni de reconciliació*. P.A.M., 1977.

² *Miscel·lània Mossèn Muntanyola*, p. 88-89.

³ *Ibidem*, p. 89.

1936, la Guerra Civil

El dia 26 de juliol Rué i Muntanyola, amb tot el grup de companys seminaristes, són conduïts des de la Seu d'Urgell fins a la presó de Lleida, on arriben a les 4 de la nit del dia 27. Hi resten 40 dies. Mn. Muntanyola descriu les impressions d'aquells dies:

Arribàrem a Lleida a les quatre del matí, on ens esperaven una colla de milicians els quals amb mals tractes ens hi feren entrar. Alguns n'hi havia, però, que s'hi oposaven dient que havíem d'ésser afusellats. En aquella misera presó romanguérem quaranta dies, la majoria d'ells dormint a la terra dura, i menjant, els primers dies quatre en un sol plat i sense cullera un ranxo miserable i un bocí de pa...⁴

El 31 d'agost són traslladats amb tren al port de Tarragona, al vaixell presó *Río Segre*. El dia 1 de setembre passen per un simulacre de judici i són alliberats del vaixell presó. Continua el testimoni anterior de Mn. Muntanyola:

El cas és que una setmana abans obtingué la llibertat un company teòleg conegut de cert personatge esquerrà. L'alliberat s'interessà pels seus consemnaristes i obtingué així mateix el seu intent. Sortírem, doncs, de Lleida amb caràcter de lliures; però no totalment perquè havíem de presentar-nos al comitè de Tarragona del qual depeníem. Ens emmanillaren i en auto ens dirigírem a l'estació, on agafàrem el tren. Durant el viatge, després de tot, els milicians es portaren amb bastant d'afabilitat, afluixant-nos inclús les manilles, dient-nos que si ens emmanillaven, era per complir amb la seva obligació. I que quan arribéssim a Tarragona se'ns donaria la llibertat [...]. En ésser al terme del viatge, ens conduïren al vapor *Río Segre*, on trobàrem una bona colla d'amics presos que ens donaren notícia dels altres amagats o assassinats...⁵

1939, final de la guerra

Un cop acabada la guerra, a l'octubre de 1939 tornen al seminari per continuar els estudis eclesíastics, Mn. Rué a escala de 2n de teologia. Aquests estudis culminen el curs 1941-1942 amb el 4t de teologia i el sacerdoci. Vegem els ordes sagrats i primera missa (en absència del cardenal Vidal) següents:

- El 20 de juny de 1940 rep la tonsura clerical a l'Espluga de Francolí de mans del bisbe paül Emilio Lisson Chávez.
- El 21 de juny del mateix any, els primers ordes menors: ostiariat i lectorat, a l'Espluga del Francolí, de mans del mateix bisbe.
- El 21 de juliol 1940, un mes més tard, a la capella del palau episcopal de Barcelona rebia l'exorcistat i l'acolitat de mans de Dr. Miguel de los Santos Díaz de Gómora, administrador apostòlic de Barcelona.
- El 28 de juliol, de 1940, als Jesuïtes de Sarrià, el sotsdiaconat pel bisbe Díaz de Gómora.

⁴ Ibídem, p. 90.

⁵ Ibídem, p. 91.

Rebia el diaconat el 2 de març de 1941, témpores, a Barcelona, al palau episcopal, pel mateix bisbe.

L'ordenació presbiteral la rep l'1 de març, 1942, 2n diumenge de quaresma, a la catedral de Tortosa, de mans del bisbe Fèlix Bilbao, junt amb altres ordenands: Ramon Muntanyola, Joan Serra (de Valls), Salvador Riba, Sebastià Rué (carta de Mn. Rué, E. Fort, p. 99; M. M. M. p. 101). Una data errònia de l'ordenació sacerdotal: el 26 de febrer de 1942 és la data proporcionada pel BOAT del 2 de febrer de 1976, núm. 70, pàg. 15. Això contradiu la carta de Mn. Rué.

Mn. Rué ens revela el seu estat d'ànim en aquest dia:

Fou una gran pena per a nosaltres no poder rebre el sagrament de mans del nostre estimat prelat, Dr. Vidal i Barraquer, allunyat de la Pàtria i de la seva pleta, exiliat; però, per la intensitat i la vivesa del goig, ens era suavitzat el dolor.⁶

La primera missa tingué lloc el 8 de març de 1942 a la parròquia de Sant Miquel arcàngel de Cervià de les Garrigues, assistit de Mn. Ramon Muntanyola, ministre sotsdiaca, i per Mn. Anton Segrià, rector. El dia 5 Mn. Rué havia oficiat també a la missa nova de Mn. Muntanyola a Cervià de les Garrigues. Ambdós pujaren a l'altar imbuïts d'un gran sentit de reconciliació, malgrat tots dos haver perdut persones entranyables en la passada contesa civil.

Destinacions eclesiàstiques i malaltia

Les primeres tasques pastorals són a partir del 15 de març de 1942. Mentrestant continua els estudis eclesiàstics com a encarregat successivament de les parròquies de Pradell de la Teixeta, la Torre de Fontaubella, Ollers i, finalment, com a coadjutor de la parròquia de Sant Francesc de Tarragona.

L'any 1943 consta a la llista dels sacerdots de l'Arquebisbat que fan exercicis espirituals. A l'entorn d'aquestes dates és quan marxa a l'Àfrica com a capellà militar. D'allí tornarà afectat per una pleuritis mal curada que li deixarà seqüeles per a tota la vida. La malaltia el va retenir en una llarga convalescència a la casa familiar de Cervià fins al seu trasllat definitiu a Valls, a finals de l'any 1947.

Durant aquesta etapa de convalescència, participà activament en la represa de l'orfeó de Cervià, el Rossinyol de les Garrigues, a partir de 1946, dirigit per Mn. Francesc Vila, rector de la parròquia. Mn. Rué intervenia en els assajos i la direcció del repertori musical de caràcter més complex. Fou per la seva mediació, i amb la seva participació, el motiu pel qual l'orfeó va actuar a Valls l'any 1949. Sebastià Martí Muntanyola, de Cervià de les Garrigues, deixa constància d'aquest esdeveniment quan diu de l'orfeó:

A Valls, l'any 1949, després d'haver cantat davant la Casa de la Vila tres o quatre peces populars com a salutació a l'Ajuntament, l'orfeó oferí un concert al Teatre

⁶ *Ibidem*, p. 101.

Apolo començant pel *Cant de la Senyera*, peça musical prohibida en aquell temps pel règim franquista, però la insistència del públic obligà a repetir-la. L'èxit del concert va ser apoteòsic, i fou aquest un dels concerts més ben aconseguits pel nostre orfeó.⁷

Aquell mateix any 1949, Mn. Rué va rebre el nomenament oficial de capellà coadjutor-encarregat del Santuari de Nostra Senyora del Lledó i dels Àngels. (Títol aquest en relació amb la Porciúncula d'Assís, per raó de l'antiga titularitat caputxina del convent del santuari, la qual cosa suposava el privilegi de mantenir el jubileu cada 2 d'agost.) El 30 de març de 1949 prenia possessió dels càrrecs de capellà de la Casa de Caritat, ja que succeïa Mn. Josep Domènech i la responsabilitat d'organista de la parròquia de Sant Joan Baptista.

Perfil humà

Home de físic solemne i de convivència afable, malgrat la seva imperiosa austeritat en els costums domèstics, acollia amb especial afecte els seus familiars, particularment la seva mare, ja anciana, per compartir-hi hores d'intimitat i calidesa. Propiciava bons moments de tertúlia al grup de seminaristes vallencs al jardí de casa seva les vesprades d'estiu. Els dies que els seminaristes es reunien al Lledó per fer el seu recés espiritual en temps de vacances, ell acabava el dia dedicant-los petits concerts al piano amb l'execució d'obres com les *Poloneses* de Chopin.

També acudia a casa d'amics amb una visita als Boscos de Valls o a algunes parcel·les a camp obert, mentre conduïa el seu 600 en companyia de la seva germana Encarnació o amb algun dels seus nebots. La seva germana l'assistí en tot el seu períple de vida pastoral fins a la mort. De petit ja va ser atès per la seva germana gran, talment una segona mare, car ella fou el gran suport domèstic en les tasques maternes d'atenció a la nombrosa fillada dels Rué.

Artista del pentagrama

En funció del càrrec d'organista, va continuar les activitats de l'*Schola Cantorum* de Sant Joan, renascuda després de la guerra per obra de l'organista Mn. Francesc Domènech, a qui va succeir Mn. Rué. El repertori musical seleccionat el formaven les diverses misses polifòniques de Perosi i altres peces d'autors del barroc, cantades amb acompanyament instrumental en les diverses solemnitats religioses: oficis de les festes majors, de Setmana Santa, novenes i trisagis, tant de Valls com dels pobles veïns.

D'altres intervencions musicals tingueren lloc en d'actuacions profanes com en el cas de la posada en escena de l'obra *El Rey Pacífico* per la secció de teatre d'Educación y Descanso, mentre al local d'AC del carrer de la Cort es representava, en

⁷ Martí Muntanyola, Sebastià. «La música i el cant», a *El Cérvol*. Cervià de les Garrigues, maig, juliol, agost, 2002, núm. 220, 221.

contrapunt, *La Covardia de Ponç Pilat*. Cal destacar la seva aportació als Pastorets del Teatre Principal, amb la participació de l'Schola Cantorum amb la resta de la massa coral en l'escenificació de *La Flor de Nadal*, a partir de 1958 fins al 1972.⁸ Per a la cloenda de les jornades catequístiques organitzava vetllades musicals infantils. Entre aquestes peces, compta la representació original seva pensada per als infants *Pallassin casa la filla*.

Home d'estudi, dedicava les llargues hores de despatx a l'aprenentatge de llengües com l'alemany i al cultiu de la poesia, però sobretot a la composició musical i harmonitzacions davant el seu piano, tot aprofitant nades que rebia dels seus amics lletrats. Això li permeté editar l'any 1957 el llibre de poemes musicats *Infants ocells i nades* amb textos de Mn. Ramon Muntanyola i del P. Jordi Bou, de Poblet, amb músiques pròpies i il·lustracions del pintor Català Gomis, làmines que Mn. Rué il·luminava amb tons delicats. Musicava tant textos seus com d'altres poetes: de Mn. Ricard Cabré, Mn. Miquel Melendres, Ferran Casas, Salvador Sabater...

Joan Màndoli, erudit estudiós del patrimoni musical de Mn. Rué, dona un llistat de 130 obres i afirma que:

estan catalogades per ell mateix sota el lema Col·lecció Vinya Closa, de les quals un centenar estan classificades, agrupades per temes o sèries.

Màndoli s'esplaia interpretant l'origen i el contingut dels termes *Vinya Closa* dient que

el nom d'aquesta col·lecció pot tenir dos orígens que no s'exclouen entre si. El primer, segons expliquen els seus familiars, és el record d'una finca pairal coneguda amb aquest nom La Vinya Closa. El segon origen pot ser la devoció mariana i la seva vinculació amb el Santuari del Lledó de Valls. Hi ha diferents composicions dedicades a la Mare de Déu titulades *Hortus conclusus*, en català *Jardí tancat* (Ct 4, 12), copiades per ell.⁹

Per la seva condició de compositor, Mn. Rué estableix lligams amb altres músics vallencs, com és el cas del compositor Albert Sanaüja, amb el qual col·labora en aquesta tasca creadora. També és el cas del violoncellista Muset, amb qui ofereix interpretacions d'harmonium i violoncel el dia dels Reis durant la missa de 12 a la parròquia de Sant Joan.

Ministeri pastoral

A aquestes tasques d'organista, s'hi unien altres celebracions religioses pròpies del santuari: casaments, primeres comunions..., també les classes de catequesi. Era freqüent veure'l acompanyant el dol als enterraments fins a la cruïlla de la Creu. En

⁸ MURILLO GALIMANY, Francesc. *Història del Grup de Teatre de la Congregació Mariana*, IEV, p. 242.

⁹ MÀNDOLI I ROVIROSA, Joan. «Infants, ocells i Nades», a *El Cérvol*. Cervià de les Garrigues, setembre-octubre, núm. 306, 2016.

l'expansió del nou polígon industrial solia fer-se present a l'hora de la benedicció per a la inauguració de noves empreses.

Era membre nat de la Junta de Casa Caritat. D'aquesta manera, complia una específica tasca educativa i espiritual que es concretava en la celebració diària de la missa a la comunitat de Vedrunes i en l'assistència religiosa com a confessor de la Casa de Caritat i Col·legi dels Caputxins. Tenia la missió d'educar religiosament el grup d'asilats, especialment dels nens. Oficiava els actes litúrgics i religiosos de la comunitat i col·legi, que ella atenia.

Al pati del col·legi beneí la imatge del Lledó que havia d'ocupar des d'aleshores el lloc commemoratiu on fou enterrada i salvada la imatge original en moments amenaçadors l'any 1936. L'any 1961 s'implicà en les celebracions commemoratives del centenari de la Casa Caritat.

Exercí, també, més enllà de les tasques educatives en aquest asil i col·legi, les de capellà del Col·legi Menor, una institució filial de l'Institut Laboral de Valls, fins que el succeí en el càrrec el malaurat Mn. Lluís Ferré Batlle.

La nit del 2 al 3 de juny de 1963 acollí al Santuari del Lledó la Festa Eucarística de les Espigues en el 75è aniversari de la fundació de l'Adoració Nocturna vallenga. A la festa hi assistiren, successivament, el cardenal De Arriba y Castro i el bisbe auxiliar Castán Lacoma.

Un viatge memorable

L'abril de 1956 participa del viatge a Roma amb el grup de noies d'AC, organitzat per Mn. Josep Gil. Mn. Rué fa el camí en cotxe amb el metge Prats, l'Eugeni Rovira, Pere Güell i el fotògraf Roé. Per a ell fou una experiència molt especial. Ho constata en les planes de l'àlbum fotogràfic que ell va recollir. Hi destaquen dos moments molt personals: la visita a la galeria renaixentista del palau Altemps, seu del Pontifici Col·legi Espanyol, que ostenta una làpida amb el nom inscrit del seu germà Miquel entre els exalumnes sacrificats durant la Guerra Civil. També remarca el moment de la celebració de la missa a l'altar de la Mater Clementíssima a la capella del col·legi.

El grup de pelegrins s'allotjà a la cèlebre residència de la casa de Santa Marta dins l'Estat Pontifici. Un vespre la colla es concentrà a la plaça de Sant Pere a l'hora fosca. Una de les finestres de les estances pontificies transparenta una llum tènue. Tot feia pensar en l'estudi privat de Pius XII. Mn. Rué anima el grup a aclamar la figura del Papa, passen tres quarts seguits d'insistència aclamatorià, malgrat l'hora intempestiva per a les aparicions reglamentades del Pontífex. La persistència, oportuna i importuna, aconsegueix finalment que aquella finestra s'il·lumini esplendorosa i que la figura del Papa hi aparegui llunyana i benigna i imparteixi la benedicció sobre aquella immensitat de plaça, ocupada per aquella tossuderia tan poc protocol·lària. Mn. Rué, un cop més, va dirigir magistralment aquell cor vocal, transgressor i devot.

Mantenidor amatent del Santuari

Tenia una gran sollicitud per al manteniment material del Santuari, ja sigui pel que fa a l'adquisició d'ornaments litúrgics, ja sigui en la conservació dels equipaments, com fou la recuperació de l'harmònim, de remarcable valor històric, instrument que seria substituït el 20 de juny de 1972 per l'adquisició del nou orgue electrònic. Cal destacar també la col·locació d'una campana a la nova espadanya de la façana.

Les reformes conciliars, en l'àmbit litúrgic, l'impulsaren, prèvia sollicitud canònica, a reformar la mesa de l'altar major i a buscar un nou emplaçament per al sagrari. El resultat fou el renovament funcional de tot el conjunt, segons les noves rúbriques conciliars que disposaven que les celebracions fossin de cara al poble. El projecte, pensat per l'escultor Jaume Perelló, contemplava una taula de marbre de color verd i negre amb graó del mateix material i graó inferior, quatre àngels en fusta policromada en or, un emblema daurat en el centre, uns canelobres de metall daurat i un crucifix de fusta. Per això, un cop acabades les reformes el 8 de setembre de 1963, festa de la titular, el cardenal De Arriba y Castro es disposava a consagrar la nova ara.¹⁰

Coronació canònica de la imatge (6è centenari de la troballa de la Mare de Déu del Lledó. 1366-1966)

PREPARACIÓ

A partir del 8 d'agost de 1964, Mn. Rué es posa mans a l'obra en la preparació del gran esdeveniment de la coronació canònica de la imatge del Lledó i demana per escrit al cardenal De Arriba y Castro que adreci la seva sollicitud al papa Pau VI.

A finals de 1964, Mn. Rué mou tots els fils amb vista a la celebració del centenari i la promoció de la coronació canònica. Per això, al procés petitori, Mn. Rué hi ajunta un desplegament de gran ambició de reformes del santuari, prèvia sollicitud a la direcció general de l'Estat: teulada, rosassa central nova, col·locació de nous vitralls a la rosassa i a les sis finestres laterals, pintura de sis frescos al cambril, obra del pintor alcoverenc Català Gomis, quatre baixos relleus i revestiment de marbre, pintura de la nau:

La inauguració de totes les obres fou el dia 12 d'octubre de 1965, oficiada pel vicari general de l'Arxidiòcesi, Dr. Francesc Vives, en absència del cardenal present al Concili Vaticà II a Roma.¹¹

¹⁰ Tuset Vallet, Jordi. *Història del Santuari de la Mare de Déu del Lledó*. IEV, p. 151, 2001.

¹¹ *Op. cit.*, p. 151.

FESTA DE LA CORONACIÓ

Com a resultat de totes les tramitacions davant els dicasteris romans, el 27 de gener de 1966 el Papa expedeix el breu pontifici i autoritza la coronació canònica. El Papa delega les funcions pròpies de l'acte en el cardenal arquebisbe de Tarragona, Mons. Benjamín de Arriba y Castro.

Mentrestant, Mn. Rué, com a assessor religiós en el si de la comissió executiva del centenari, ha encarregat la confecció de les corones de plata daurada i pedreria als joiers vallencs germans Piñas. D'aquesta manera, donava acompliment a l'antic acord de l'Ajuntament palesat en el vot i promesa de l'alcalde Joan Cusidó i Calbet l'I de gener de 1940 en presència del vicari general de l'arxidiòcesi Salvador Rial. Entre altres coses, aquest vot deia textualment que la Ciutat s'obligava a fer obsequi a la imatge del Lledó «d'una rica corona, amb la qual pugui ser coronada canònicament».¹² Per raó del mateix vot, d'acord amb el qual s'havia «de tenir contínuament en el seu altar una llum encesa», Mn. Rué va beneir la llàntia votiva del 6è centenari, ofrena d'una família valenca, l'I de gener de 1966 com a acte vinculat a aquestes celebracions extraordinàries.

L'efemèride de la coronació començà amb el pregó del 22 de juny amb caràcter d'invitació oficial de la ciutat a la festa. El dia 25 l'abat de Poblet, Edmon Garreta, celebrà l'Eucaristia abans de procedir a la processó amb la imatge vers l'església arxiprestal a fi de presidir la vetlla nocturna introductòria a la gran festa.

El cardenal de Tarragona oficià el pontifical de la coronació el dia 26 de juny en el curs del qual cenyí la imatge amb la doble corona: la del Nen i la de la Mare. Posà colofó a aquest esdeveniment històric el retorn processional de la imatge mariana al seu santuari dels Caputxins. La Coral Victòria de Barcelona, que també intervingué a la missa, tancà la jornada amb un concert al Teatre Principal. Les celebracions de la coronació es van cloure amb un *triduum* del 16 al 18 de desembre.

NOVA ORGANITZACIÓ TERRITORIAL PARROQUIAL

El desplaçament demogràfic de la ciutat vers la zona nord replanteja la distribució territorial de les parròquies de Valls. Això comportà que el Santuari del Lledó passés a ser tinença parroquial, confiada als pares claretians, per decret de l'ordinari del 13 de setembre de 1973.

Com a conseqüència natural, això pressuposa que Mn. Rué, després de 24 anys de servei al Santuari, es veiés obligat a deixar pas als nous encarregats parroquials, els claretians vallencs P. Antoni M. Casas i el P. Ignasi Olivé. Un cop Mn. Rué refusà la proposta d'assumir la capellania de la Residència de l'Alt Camp o també de fer-se càrrec de la parròquia de Masmolets, la solució salomònica arribà en respectar la continuïtat de Mn. Rué en el servei del Santuari, mentre es destinava, transitòria-

¹² *Ibidem*, p. 151.

ment, com a nou temple parroquial la capella de l'antic convent de les Germanetes dels Pobres.

BANDERA D'UN CONFLICTE

La iniciativa de les festes de la coronació del Lledó encetà una controvèrsia a la ciutat entre les tendències progressistes religioses del moment i les posicions conservadores de l'estament oficial de la ciutat. A això s'hi va afegir el fet que Mn. Rué veié mediatitzades les seves funcions al Santuari i va deixar pas a una nova estructuració parroquial.

Aquestes circumstàncies propiciaren que Mn. Rué fos presentat per la premsa oficial de Valls, d'una banda, com una víctima de les forces progressistes; i de l'altra, com a exponent de fidelitat a la tradició. Així es dedueix del to de la carta oberta adreçada a Mn. Rué publicada al setmanari *Juventut de l'Alt Camp* de l'11 d'agost de 1973, en la qual es critica el comportament dels clergues de la Parròquia de Sant Joan en contrast amb el de Mn. Rué, considerat com una víctima dels canvis parroquials i del progressisme d'una facció de la clerecia.

A les pàgines del mateix setmanari, el 18 d'agost, Mn. Rué publicà una carta justificadora i esclaridora en aquests termes:

Sr. Director: en referència a la carta oberta adreçada a la meua persona, publicada a *Juventut de l'Alt Camp*, de la vostra digna direcció de l'11 del corrent, sento la necessitat de fer constar públicament que de l'esmentada carta no en soc l'autor, ni inspirador, ni n'era sabedor, ni de la intenció de publicar-la, ni conec el nom de l'autor. A més, lamento profundament la seva publicació perquè penso que la forma de tractar el problema eclesiàstic no és aquesta la més apropiada i el contingut indica, almenys en part, una manca d'informació.

Jordi Tuset, erudit historiador del Santuari del Lledó, fa referència a les paraules d'Alfons Galimany publicades al *Diario Español*, de Tarragona, sobre la polèmica de la nova creació parroquial en què el rotatiu s'expressava així:

Ya veremos si el porvenir, con las novedades en que la nueva parroquia se pretenden, al parecer, introducir, se crean problemas de mayor enjundia. [Paraules de Galimany]

Tuset tanca avui el tema sobre l'opinió del *Diario Español*:

Ara puc dir que el temps no li ha donat la raó i he d'afirmar que, de Mn. Rué, n'ha quedat molt bon record.¹³

¹³ TUSET VALLET, Jordi, p. 169.

LA MORT

Mossèn Sebastià Rué entregà la seva ànima a Déu, a Valls, per mort sobtada a l'edat de 59 anys a la seva residència familiar el dia 29 de desembre de 1975.

Monsenyor Pont i Gol, arquebisbe metropolità i primat de Tarragona, en l'homilia de la missa exequial concelebrada, destacà les virtuts i el treball apostòlic del prevere traspasat.

El Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona definia així el nostre personatge:

Mossèn Sebastià Rué fou home d'oració, presència de Déu i molt abnegat. Estava dotat de molta prudència, bondat i talent. Posseïa una gran capacitat per a la música. Ha deixat escrites moltes peces musicals sobre temes religiosos i populars. Que reposi en pau.¹⁴

Bibliografia i documentació consultada

Arxiu familiar de Mn. Sebastià Rué.

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona (1929, 1943, 1949, 1973, 1976).

FORT I COGUL, Eufemià. *Ramon Muntanyola. Testimoni de reconciliació*. P.A.M, 1977.

GASOL SEÑORÓN, Àngel. *Dels Caputxins al Lledó. 150 anys d'ensenyament Vedruna a Valls (1864-2014)*. IEV.

MÀNDOLI I ROVIROSA, Joan. «Infants, ocells i nadesles», a *El Cérvol*. Cervià de les Garrigues, setembre-octubre, núm. 306, 2016.

———. «Centenari de Mn. Sebastià Rué i Gené. Cervià de les Garrigues, 1916 –Valls, 1975)», a *El Vallenc*, 25 de novembre de 2016.

MARTÍ MUNTANYOLA, Sebastià. «La música i el cant», a *El Cérvol*. Cervià de les Garrigues, maig, juliol-agost, núm. 220, 221, 2002.

Miscel·lània Mossèn Muntanyola. Vila-seca-Salou, 1974.

MURILLO GALIMANY, Francesc. *Història del Grup de Teatre de la Congregació Mariana de Valls*. Per Conèixer Valls, 2. IEV.

TUSET VALLET, Jordi. *Història del Santuari de la Mare de Déu del Lledó*. IEV, 2001.

———. «Història de la Casa de Caritat», a *Quaderns de Vilaniu*, núm. 64, novembre, 2013.

¹⁴ BOAT, febrer de 1976.

LA PARRA

ACTIVITATS DE PETIT FORMAT

21a
Edició

Una manera diferent de gaudir l'Institut d'Estudis Vallencs!
A LA PARRA, cada dimecres de maig, juny, juliol i setembre hi trobaràs un espai que no entén de límits pel que fa a propostes: musicals, teatrals, de lletraferits, culturals, naturalistes, cinematogràfiques, històriques, per a petits, per a grans... Vens a fer Parra amb nosaltres?...

6 de juny - 20 h

Elena Volpini en directe

14 de juny - 19 h

EnFemme, el documental

19 de juny - 20 h

Tarda literària. Presentació del núm. 22 de la revista *bValls de lletres*. Tot seguit Cia. *Inútils Mots*

27 de juny - 20 h

Concert d'Ous

Del 2 al 5 de juliol - 22 h

Setmana de cinema a La Parra. Les projeccions previstes són: *Incerta Glòria*, *Estiu 1993*, *La Llibreria* i *Perfectes desconeguts*

11 de juliol - 20 h

Ruta per les capelles votives més destacades del Barri Antic de Valls

5 de setembre - 20 h

Concert de la cantautora Laura Relea

12 de setembre - 20 h

EL VIATGE de la pallassa Mofa

19 de setembre - 20 h

SOMTRES

25 de setembre - 20 h

Inaugurem l'AULA GERHARD

3 d'octubre - 20 h

Presentació del còmic històric *Cessetans. Entre Roma i Cartago*

òria teatre natura
història música cinema